

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 55.

Femte Session.

22de Møde.

Torsdagen den 30de November.

(Fortf.)

Tfcherning (fortsat): Naar man troer, at Interesserne i Communerne nu have forandret sig saaledes, at der ikke mere skulde være et meget indtrængende Duffe tilstede om ogsaa at see andre Mænd inddragne i Communalbestyrelser, saa tager man feil. Jeg vil gaae et Skridt videre og sige, at først naar Adkomsten for de hidtil Urepræsenterede til at blive repræsenteret er givet og staaer fri, først da vil Tilliden til dem, som man nu har Tvivl om, vækkes. Det er det sikreste Middel til at skaffe dem Tillid, som maaskee ved deres hele Stilling naturligt ere stiftede til at være Sogneforstandere, at sætte den menigste Mand istand til, ogsaa at kunne indtræde i Sogneforstanderskaberne, isald han af sine Jævnlige ansees for værdig dertil. Det er et af de største Misgreb, jeg troer man kan begaae, naar man forestiller sig, at man kan skabe Tillid ved andre Midler end ved at vise Tillid. Den, som behandler Andre, og navnlig igjennem Lovgivningen, med Mistillid, han vækker hos dem, som ere saaledes behandlede, Mistillid imod dem, der ere begunstigede, hvorimod, naar Ingen ere behandlede med Mistillid, saa vindes Tilliden for dem, som da maae staae som begunstigede, men som ere fremragende deels ved deres Gvner og deels ved deres hele øvrige Formuenhed og Stilling. Jeg troer, at disse almindelige Bemærkninger omtrent angaae Hovedindholdet af flere af den ærede Ministers meest indgribende Indvendinger; jeg skal ikke forfølge denne Sag videre, fordi jeg frygter for, at den allerede har medtaget for lang Tid.

Indenrigsministeren: Jeg vil blot tillade mig at gjøre en kort Bemærkning i Anledning af et Moment, som ikke umiddelbart vedkommer denne Sag. Den ærede Taler meente, at Frygten for at Valgretten skulde blive forandret ved en provisorisk Lov, naar den ikke stod i Grundloven, har faaet historisk Bekræftelse ved det, som skete i Frankrig i Aaret 1830. Den ærede Taler har selv bemærket, at man ikke derfra kan drage nogen Slutning til hvad der kan skee her i Landet, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at den Ordonnans, som dengang blev givet, ikke var en provisorisk Lov, men at det var en Forandring, som Carl X af egen Magtsfuldkommenhed gjorde i Valgloven, hvortil han fandt sin Berettigelse i en Artikel den 13de, troer jeg, i Ludvig XVIII Charte, hvorefter den øverste Statsmagt fandtes hos Kongen, der i fornødent Fald maatte gjøre, hvad han fandt at være fornødent for det Heles Sikkerhed; en Hjemmel, der vistnok har været disputeret meget om, men som havde endeel for sig, især, naar man lægger Mærke til, at den af Ludvig XVIII givne Grundlov var en octroieret Lov, hvilket gjorde, at al Fortolkning deraf i Tvivlsfald maatte være til Kongens Fordeel.

Tfcherning: Jeg vil gjøre den Bemærkning, at den sidste Udtalelse, som jeg ikke her videre skal indlade mig paa at bestride, vil jeg kun modsigge. En octroieret Lov er ligesaa bindende for den, som har octroieret den, som den Lov, der er bleven til paa anden Maade. Naar en Mand har givet mig en Ting, saa har han ikke i mindste Maade anden Ret over den, end over de Ting, jeg besad uden at have dem af ham, og, naar han forandrer den givne Ting i sit Væsen, da tager han sin